

ГИ ДЪО МОПАСАН КРЪЩЕНИЕ

Превод от френски: Донка Меламед, —

chitanka.info

Облечени празнично, мъжете чакаха пред вратата на чифлика. Майското слънце разливаше ярка светлина върху разцъфтелите ябълкови дървета, прилични на огромни благоуханни бели и розови букети, които образуваха над целия двор покрив от цъфнал цвят. Те ронеха непрекъснато сняг от нежни листенца, които прехвърчаха леко, въртяха се и падаха във високата трева, където радикаите блестяха като пламъчета, а маковете приличаха на капки кръв.

Край бунището дремеше една свиня-майка с огромен корем и налети бозки, а около нея се суетеше цяло стадо прасенца със завити нагоре опашчици.

Изведнаж в далечината, отвъд дърветата на чифлиците, удари черковната камбана. Металическият ѝ глас отправяше към радостното небе слаб, далечен зов. Ластовици се стрелкаха в синьото пространство между големите неподвижни брястове. От време на време долиташе мирис на обор, примесен с нежния сладък дъх на цъфналите ябълки.

Един от мъжете, който стоеше прав пред вратата, се обърна към къщи и извика:

— Хайде, Мелин, камбаната бие вече.

Той беше може би на тридесет години, едър, снажен селянин, когото тежкият полски труд още не беше прегърбил и обезобразил. Баща му, старец с изкорубени китки и изкривени крака, възлест като дъбов ствол, заяви:

— Женорята никога не са готови навреме.

Другите двама сина на стария се засмяха. Единият се обърна към големия брат, който пръв беше извикал, и каза:

— Иди ги потърси, Полит, те и до обяд няма да дойдат.

Младият мъж влезе в къщи.

Стадо патки, които стояха близо до селяните, се разкряха и запляскаха с криле. После тръгнаха към локвата, поклащайки се бавно.

На вратата, която беше останала отворена, се появи пълна жена с двумесечно бебе на ръце. Белите кордели на високото ѝ боне се спускаха по гърба, върху аления шал, пламнал като пожар на плещите ѝ, а бебето, повито в бели пелени, лежеше върху обемистия корем на акушерката.

След нея, хванала мъжа си подръка, излезе и майката, едра, здрава, едва осемнадесетгодишна жена, свежа и усмихната. Зад тях

идваха двете баби, повехнали и сбръчкани като сушени ябълки; дългогодишната умора личеше в прегърбените им фигури, в кръста, превит от тежката и упорита селска работа. Едната беше вдовица. Тя взе подръка дядото, който беше останал до вратата, и двамата тръгнаха начело на процесията, след детето и акушерката. Зад тях се наредиха останалите членове на семейството. Най-младите носеха книжни фунии със захаросани бонбони.

А в далечината малката камбана биеше непрекъснато, призоваваше с всички сили очакваното крехко отроче. Дечурлига се катереха по купчините пръст, зад оградите се показваха хора, ратайкините оставяха на земята кофите, пълни с мляко, и се изправяха край тях, за да гледат процесията.

Акушерката носеше тържествено своя жив товар, като заобикаляше локвите по изровения път, виещ се между залесените хълмове. Старите следваха тържествено, крачеха малко разкривено поради възрастта и болките в краката; на младите им се танцуваше, и те се заглеждаха в момите, които се трупаха, за да видят шествието; бащата и майката пристъпяха важно, по-сериозни от другите, зад детето, което щеше да ги замести по-късно в живота, щеше да продължи тяхното име, името на семейството Дантю, добре известно в целия край.

Излязоха в полето и тръгнаха напреко през нивите, за да избягнат големия завой на пътя.

Сега вече черквата и острата ѝ камбанария се виждаха. Точно под покрива на камбанарията, покрит с плочи, имаше отвор, в който нещо шаваше, премяташе се чевръсто напред-назад зад тесния прозорец. Това беше камбаната, която продължаваше да бие и зовеше новороденото да дойде за пръв път в дома господен.

Някакво куче беше тръгнало зад тях. Хвърляха му захаросани бонбони, а то подскачаше край хората.

Вратата на черквата беше отворена. Свещеникът, висок мъж с червени коси, сух и силен, чакаше пред олтара. Той също беше от семейството Дантю, чичо на малкия, брат на бащата. Изпълнявайки черковния обред, той кръсти племенника си Проспер-Сезар. Малкият се разплака, когато трябваше да вкуси символичната сол.

След церемонията семейството почака пред прага, докато свещеникът си свали одеждите; после поеха обратния път. Сега

вървяха бързо, защото всички мислеха за обеди. Дечурлигата на цялото село вървяха зад тях и щом някой им хвърлеше шепи бонбони, започваха ожесточен бой, хващаха се гуша за гуша, скубеха си косите; кучето също се хвърляше в купа, за да докопа някой бонбон; дърпаха го за опашката, за ушите, за краката, но то бе по-упорито и от хлапачите.

Акушерката се умори и предложи на свещеника, който вървеше до нея:

— Я, господин свещеник, ако обичате да поемете малко племенника си, да си поотпочина. Нещо взеха да ме въртят червата.

Свещеникът пое детето, чиято бяла дреха се открояваше като ярко петно върху черното расо, и го целуна, смутен и развълнуван от този лек товар. Не знаеше как да го държи, как да го носи. Всички се разсмяха. Една от бабите попита отдалече:

— Попе, не ти ли е мъчно, че никога няма да си имаш такава, а?

Свещеникът не отговори. Вървеше с големи крачки, гледаше съсредоточено синеокото бебе и му се искаше да целуне още веднаж розовите му бузки. Не издържа и като вдигна детето до лицето си, сложи дълга целувка върху личицето му.

Бащата се провикна:

— Слушай, попе, ако искаш дете, ти само кажи.

И всички започнаха да се шегуват така, както се шегуват хората, които работят земята.

Щом седнаха около масата, тежката селска веселост се разрази като буря. Другите двама сина също щяха да се женят скоро. Годениците им бяха там, поканени на обеди; гостите не преставаха да подхвърлят намеци за всички бъдещи поколения, които тези нови бракове обещаваха.

Това бяха груби, пресолени шегички, които караха заруменелите момичета да се хият, а мъжете — да се превиват от смях. Те удряха с юмрук по масата, надаваха гръмки възклицания. Бащата и дядото бяха неизчерпаем извор на шегаджийски приказки. Майката се усмихваше; стариците също участваха в общата веселба и подхвърляха волности.

Свещеникът, навикнал на тези селски пиршества, стоеше спокойно до акушерката и гъделичкаше с пръст малката устичка на племенника си, за да го накара да се засмее. Той изглеждаше поразен

от вида на това дете, сякаш никога досега не беше виждал бебето. Разглеждаше го съсредоточено и внимателно, с някаква замечтана сериозност, с нежност, разбудила се внезапно дълбоко в душата му, непозната досега, странна, силна и малко тъжна нежност към това малко крехко създание, което беше син на неговия брат.

Не чуваше нищо, не виждаше нищо, само съзерцаваше детето. Искаше му се пак да го вземе на коленете си — беше запазил върху гърдите и в сърцето си сладостното усещане, което изпита преди малко, когато го носеше на връщане от черквата. Свещеникът стоеше в умиление пред тази човешка личинка като пред някаква велика тайна, за която не беше мислил никога преди — великата и свята тайна на възплъщението, великата тайна на зараждащия се живот, на пробуждащата се любов, на продължения човешки род, който непрекъснато върви напред.

Акушерката ядеше със зачервено лице и блеснали очи. Малкият ѝ пречеше, зарад него трябваше да стои малко настрана от масата.

Свещеникът каза:

— Дайте ми го. Аз не съм гладен.

И отново пое детето. Тогава всичко наоколо изчезна, заличи се. Той стоеше, приковал поглед върху пълничкото розово личице. И постепенно топлината на малкото телце премина през пелените и расото, той я усещаше в коленете си, чувствуваше как тя прониква в цялото му същество като много нежна, добра, чиста ласка, чудесна ласка, която извикваше сълзи в очите му.

Шумът на хората, които ядяха около масата, ставаше страшен. Изплашено от виковете, детето се разплака.

Някой се провикна:

— Слушай, попе, дай му да сукне.

И буря от гръмовит смях разтърси стаята. Но майката беше станала; взе сина си и го занесе в съседната стая. След няколко минути се върна и заяви, че детето спи спокойно в люлката си.

Гощавката продължи. Мъже и жени излизаха от време на време в двора, после се връщаха и пак сядаха на масата. Меса, зеленчуци, ракия и вино изчезваха в раззиналите уста, подуваха коремите, разпалваха огън в очите, довеждаха умовете до крайна възбуда.

Мръкваше се вече, когато поднесоха кафето. Свещеникът беше изчезнал отдавна, но никой не забеляза неговото отсъствие.

Най-после младата майка стана, за да види дали малкото спи още. Беше се стъмнило. Тя влезе в стаята пипнешком. Вървеше с протегнати напред ръце, за да не се блъсне в мебелите. Но някакъв странен шум я накара да спре изведнаж; беше убедена, че някой шава в стаята. Тя влезе при гостите бледа, разтреперана и разказа всичко. Мъжете наставаха шумно, пияни и освирепели. Бащата се впусна пръв напред с лампа в ръка.

Коленичил до люлката, свещеникът хълцаше, опрял чело на възглавницата, върху която почиваше главата на детето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.